

[Ebba Strange]

For det første det med mindretalsbeskyttelse, mindretalsspørgsmålet, som dels justitsministeren og dels enkelte ordførere rejste. Det stod mig måske ikke helt klart, hvad det var, man tænkte på, men jeg vil godt sige, hvordan vi har tænkt, da vi udformede forslaget. Vi har tænkt, at man kunne anvende nogenlunde den samme metode, som vi anvender i udvalgene, og sige, at der naturligvis skal ligge en vis mindretalsbeskyttelse i en henvendelse til rådet. Det kan ikke være sådan, at det kun er et flertal af henholdsvis et Folketing eller et udvalg, der har ret til at henvende sig til rådet. Der må også være mulighed for, at mindretal kan henvende sig, naturligvis, for mindretal kan lige så vel som flertal være i den situation, at de ønsker at få noget belyst og få vejledning fra rådet.

Men naturligvis er der ingen her i Folketinget, der kan være interesseret i, at henvendelser til rådet bliver brugt af enkeltpersoner til at træne en sag. Hvis det er sådan noget, ministeren har tænkt på, er jeg enig, men jeg går naturligvis meget ind for, at også mindretal har ret til at få sagerne ordentligt opklaret og ordentligt belyst, inden man bestemmer sig for, hvordan man nu skal forholde sig til de ting, vi behandler her i huset.

Så er der spørgsmålet om dommerne. Jeg var glad for hr. Ole Espersens indlæg, fordi vi selv tænkte det samme, da vi lavede forslaget, så det kan godt være, at vi ikke allerede her ved første behandling helt skal udelukke, at dommere kan blive bedt om at sidde i rådet. Når jeg sagde det i mit første indlæg, var det, fordi jeg ikke synes, man skal tvinge en stands medlemmer ind i rådet, hvis de virkelig ikke har lyst.

Men jeg vil da gerne benytte lejligheden til fra Folketingets talerstol at sige, at det aldrig har været vores tanke, at de skal sidde som repræsentanter for dommerstanden. Ingen skal i det hele taget sidde som repræsentanter for noget som helst andet end sig selv og den sagskundskab, som de nu måtte være i besiddelse af.

Og endelig forholdet til ombudsmandsmandbetet. Jeg er 100 pct. enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at sådant organ ikke må indskrænke Ombudsmandens bevægelsesfrihed, handlfrihed, mulighed for at gå ind og vurdere administration og for så vidt også gå ind i en

lovfortolkning. Men det ser for mit indre øje ud, som om det er to forskellige steder i processen, de to organer er. Altså at lovvurderingsrådet, eller hvad det nu kan komme til at hedde, kommer ind på et meget tidligt tidspunkt i processen og vurderer, hvad det er, vi nu er i færd med at beslutte her i huset, og hvor Ombudsmanden kommer ind på et meget senere tidspunkt og vurderer administrationen af de beslutninger, der er truffet.

Når vi har åbnet muligheden for, at ombudsmandsinstitutionen kunne gå ind i en sekretariatsfunktion, er det, fordi ombudsmandsinstitutionen på samme måde som ansatte ved domstolene har meget stor erfaring med, hvordan de love, der vedtages her, fungerer i praksis, hvor nemme de er at administrere, hvor lette de er at læse, hvor lette de er at forstå og foretage en hensigtsmæssig administration ud fra. Det er baggrunden for, at vi har nævnt det som en mulighed.

Men jeg kan forstå, at der er en entydig afvisning fra Folketingets partier af den mulighed, så den vil jeg droppe. Og det med dommerne kan vi vende tilbage til.

Justitsministeren (Engell):

Jeg har kun et par enkelte og meget korte bemærkninger. Jeg synes, debatten har rejst – og drejet sig om – en lang række af de centrale og principielle spørgsmål, som må indgå i forbindelse med Folketingets overvejelser om den eventuelle etablering af et sådant lovvurderingsråd.

Jeg vil også sige, at det er min opfattelse, at den udtalelse, der er kommet fra retspræsidenterne, selvfølgelig må tillægges en helt afgørende vægt.

Det får mig til at sige til hr. Arne Melchior, som nævnte spørgsmålet om dommernes bibe-skæftigelse, at vi netop for få måneder siden har afleveret en redegørelse herom, som jeg synes at hr. Arne Melchior skulle læse. Denne redegørelse peger bl.a. på det forhold, at langt, langt den overvejende del af de opgaver, som dommerne pålægges i nævn, i udvalg, kommissioner og tilsvarende, jo er gennemført ved Folketingets foranstaltning, nemlig igennem de love, som Folketinget vedtager. Det er altså ikke dommerne selv, der har bedt om at komme til at sidde i en række af de forskellige udvalg og kommissioner, det er Folketingets vedtagelse, der har pålagt dem det.